

се мръква и съмва — само това ми стига! — желяеше Павелъ.

— А да заклопишъ очи и да не виждашъ за винаги небето! — То е. . .

— Смъртъта! — сѣкашъ се обади незнаенъ гласъ.

И Павелъ за пръвъ пѣтъ почувствува злокобността, непоносимостъта и страхотията на това име „Смъртъ“.

На Павла се стори, че нѣкой демонъ отъ ада прошепна на ухото му тая страшна дума и почувствува, че върху него се строполи ледена скала и го подтиска. . .

— Сега азъ треперя само предъ името ѝ, — се замисли Павелъ, а кога ме изправятъ предъ бѣсилката?

И предъ очитѣ му се мѣрна бѣсилката, като зинала ламя,